

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΤΩΝ

607

— Σὰ λίγες ἐφημερίδες δε σοι φαίνεται πὺς βγαίνουν ;

— Ἔτσι λέω κ' ἐγώ. Ἡ Ἑλλάδα μεγαλώνει...

— Καὶ το χαρτί φτηνώνει. Ἐπρεπε νὰ βγαίνουν ἑκατὸ καινούργιες ἐφημερίδες, τοῦλάχιστον, τὴν ἡμέρα.

— Μὰ τόσες βγαίνουν, ἀπάνω - κάτω. Χρειάζονται περισσότερες. Γιατί μαθαίνουμε λοιπὸν τὴν Καθαρεύουσα στὰ σχολεῖα ; Ἡ ἐφημερίδα σήμερα εἶναι ἐθνικὴ ἀνάγκη. Πολλές ἐφημερίδες, παραπολλές, νὰ γεμίσει ὁ κόσμος ! Ἡ θεῖα Γλῶσσα τῶν προγόνων μας κινδυνεύει. Οἱ Μαλλιαροὶ τῆς ρίχτηκαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Τὰ σχολεῖα σήκωσαν ἐπανάσταση κ' αὐτά. Ποιὸς θὰ σώσει τὴ Γλῶσσα ; Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὴν ἐφημερίδα. Ἡ ἐφημερίδα καλλιέργησε τὴν ὥραία μας γλῶσσα καὶ τὴν ἔφερ' ἐκεῖ πού βρίσκεται.

— Ἔτσι αἱ ; Ὁ Μισιτριώτης λοιπὸν, ὁ Χατζηδάκης, ὁ Σκιῆς, οἱ μεγάλοι γλωσσάμυντορες ;

— Τίποτα ! Πρῶτα ἡ ἐφημερίδα ! Κι' ἀπ' τὴν ἐφημερίδα πάλι πρῶτα τὸ κύριο ἄρθρο. Μεγαλεῖο, παιδί μου ! Κ' ὕστερα ἡ ἐπιφυλλίδα. Ξέρεις τί ὑπηρεσίες χρωστᾷ ἡ ὥραία μας Καθαρεύουσα στὴν ἐπιφυλλίδα ;

— Θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὴ μεταφρασμένη ἐπιφυλλίδα ;

— Αὐτὴ βέβαια ! Αὐτὴ πλούτισε τὴ γλῶσσα μας καὶ τὴν ἐξευγένισε, ἐξευγενίζοντας στὸν ἴδιο καιρὸ καὶ τὴ Γαλλικὴ γλῶσσα.

— Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ μυστήριον ; Δὲν καταλαβαίνω.

— Ἀπλούστατα, φίλε μου. Ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα, μέσα στὴν ἐπιφυλλίδα, ἔγινε Ἀττικὴ. Καὶ πάλι ἔμεινε Γαλλικὴ. Ἐδῶ σὲ θέλω.

— Καὶ ἡ Ἀττικὴ τί ἔγινε ;

— Ἡ Ἀττικὴ ἔγινε Γαλλικὴ. Καὶ πάλι ἔμεινε Ἀττικὴ. Ἐνα εἶδος δηλαδὴ Ἀττικογαλλικὴ καὶ Γαλλοαττικὴ. Ἀλλὰ πού νὰ καταλάβῃς ; Χρειάζονται παραδείγματα καὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ δώσω καμπόσα.

— Γιὰ νὰ μὴ πονοκεφαλᾶμε δηλαδὴ ἓνα εἶδος γλωσσικὴ συμμαχία.

— Κ' ἐπιμαχία...

— Κατάλαβα. Ἡ ἐφημερίδα λοιπὸν θὰ σώσει τὸ ζήτημά μας.

— Μονάχα ἡ ἐφημερίδα ! Αὐτὴ εἶναι τὸ γλωσσικὸ μας Εὐαγγέλιο.

— Καὶ τὰ περιοδικά ; Σὰ λίγα δὲν σοῦ φαίνονται κ' αὐτά ; Πρέπει νὰ πληθύνουν.

— Ἄστ' αὐτά. Αὐτὰ εἶναι μαλλιαρὰ τὰ περισσότερα. Ὅμως εἶναι καὶ κάποια πού βοηθᾶνε τὸν ἀγῶνα μας. Κρούβε λόγια ὅμως.

— Τί τρέχει ;

— Σίμωσε νὰ σοῦ μιλήσω στ' αὐτί.

— Λέγε.

— Αὐτὰ, πού λές, τᾶχουνε βάλει οἱ δικοὶ μας, γιὰ τὴν προπαγάνδα τῆς Καθαρεύουσας. Καταχθόνιο σχέδιο ! Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς ἔξαγιαζει τὰ μέσα, ὅπως ἔλεγε, στὸν καιρὸ τῶν Ἰησουϊτῶν, κ' ὁ Χατζηδάκης. Τὸς εἶπαν λοιπὸν νὰ πασχίσουν μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνουν τὴ Δημοτικὴ ἀνυπόφορη. Κι' αὐτὸ γίνεται. Δὲν πῆρες κάβο ἀκόμα ;

— Δίξυγο αὐρ, σὰ νὰ λέμε.

— Ὅχι παίζουμε !

— Νὰ βγάλουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἐφημερίδα. Τί καθόμαστε ;

— Ἐφημερίδα καὶ περιοδικό. Κι' ἀπὸ αὐτοῖο μάλιστα. Δὲν πρέπει ν' ἀργοῦμε.

— Βρῆκες τὸν τίτλο ;

— Ἐκεῖ θὰ δυσκολευτοῦμε λιγάκι. Μᾶς τοὺς πήρανε ὅλους βλέπεις. Μᾶς πήρανε κ' ὅλα τὰ ψευδώνυμα. Ἐχει ὁ Θεὸς ὅμως. Θὰ βρεθοῦνε καὶ γιὰ μᾶς. Ὅστόσο ἔχω μιὰ ἰδέα. Τὴν ἐφημερίδα νὰ τὴ βγάλουμε 607.

— Τί θὰ πῇ 607 ; Εἶναι καθβαλιστικὸς ἀριθμὸς ;

— Ὅπως θέλεις πάρ' τον ! Δὲν ἔχεις ἀκοῦσει γιὰ τὸ 606 ;

— Μ' αὐτὸ εἶναι γιαντρικό, νομίζω.

— Ἰσα - ἴσα ! Τὸ βγάλανε 606, γιατί, πρὶν βρεθῇ αὐτό, ἦτανε ἄλλα 605 γιαντρικά γιὰ τὴν ἴδια ἀρρώστεια. Στὴν Ἀθήνα βγαίνουνε 606 ἐφημερίδες. Τὴ δικὴ μᾶς λοιπὸν θὰ τὴ βγάλουμε 607. Δὲ σ' ἀρέσει ;

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.

— Ἄσε τώρα τὰ φιλιὰ καὶ πάρε πόδι. Ἐγὼ τρέχω γιὰ τυπογραφεῖο.

— Κ' ἐγὼ γιὰ τὰ προγράμματα : «Ζητήσατε ὅλοι ἀπὸ αὐτοῖον τὸ 607,» Σ' ἀρέσει ;

— Τρέλλα !

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γαλλία.—«Gloires et Deuils de France» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ποιητικοῦ τόμου τοῦ Georges Lafenestre, πού θγῆκε τελευταῖα σὺ Παρίσι : εἶναι μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν πόλεμον, τότε τριφερόν καὶ τότε ἐνθουσιώδικα.

Στὸν πρόλογο ἡ Μοῦσα προτρέπει τὸν ποιητὴ νὰ τραγουδήσῃ τὰ κακουργήματα τοῦ πολέμου, μὰ καὶ τὶς λαμπρὰς πρῶξεις τὰ πένθη τοῦ πολέμου, μὰ καὶ τὶς χρυσὰς ἐλπίδες πού ἔκανε νὰ θλαστήσουνε οἱς γυνεές. Καὶ ὁ ποιητὴς ὑπακούει :

«Τὸ θέλεις. Ὑπακούω, ὅμως μὲ τὸν καιρὸ τῶν γέρονι θαλασσινῶν πού, καρτωμένοι σὺ λιμάνι, βλέπουν, χωρὶς νὰ μποροῦνε νὰ δώσουν βοήθεια, τὸ καράβι νὰ χαροπαλεῖναι στὴν τρικυμία.

«Ἄμποιες τουλάχιστον νὰ μποροῦσα μὲ τὴ χάρη σου, ὦ Μοῦσα περήφανη, νὰ χαρίσω στοὺς καλοὺς Γάλλους τοῦ μέλλοντος μερικὰ ταπεινὰ θυμητήρια ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ καὶ δοξασιμένη κρίση.»

Με αὐτοὺς τοὺς πολλοὺς ὁμορφους καὶ πολλοὺς συμπαθητικοὺς στίχους ποὺ ἀμέσως ἀμέσως μᾶς ἀναγγέλλουνε ἓνα ἀληθινὸ ποιητὴ, ἀνοίγεται ἡ καρδιά καὶ τοῦ πιδ ψυχροῦ οὐρετικιστῆ γιὰ τὰ καλοδεχτεῖ καὶ τὰ πένθη καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐνὸς εὐγενικοῦ τεχνίτη.

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς συλλογῆς ποὺ ἀκολουθεῖ, ὁ ποιητὴς ζωγραφίζει τὸν ἐνθουσιασμό τῶν νέων ποὺ γεύοντε γιὰ τὸν πόλεμο, τίς μάχες ποὺ ἡ φρίκη τοὺς κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ χάνει τὸν νοῦ του, καὶ συγκρίνει τὸ συγκαιρινὸ πόλεμο μετὰ τὸν ἄλλο φριχτὸ βραχνὰ τῆς ιστορίας: τὸν πόλεμο τῶν ἑκατὸ χρόνων.

Τὸ δεύτερο μέρος ἔχει ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ διάφορα γεγονότα στὰ χρόνια ἀπὸ τὸ 1880 ὡς τὸ 1914, γεμάτα ἀπὸ ψηλὸ λυρισμό, καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ μοιάζουνε σὰν προφητικά, ὅπως εἶναι «Οἱ μητροπόλεις» ποὺ γρῶντήκανε στὰ 1897.

«Θὰ πέσετε, ὦ Ναοί,
ὅσο σιέρεσι κι ἂν εἴστε...

.....

«Γιὰτὶ ἀπάνω στὴ γῆ, τὴν ἀχάριστη καὶ σκληρὴ, ὅπου ἀλλάζουμε πίστιες δίχως ν' ἀλλάζουμε καὶ τὴ δυστυχία, οὔτε θεοί, οὔτε θεοσκεῖες, τίποτα δὲ βασταίει, τίποτα δὲ βασταίει παρέξ ὁ αἰώνιος ὁ πόνος!

.....

«Καὶ πάλι, τρυπώντας τὰ σύγνεφα, παιδοί, πρὸς τὴν ἐλπίδα, ἀπὸ τέχνες μυστικῆς, ὦ ἄγνωστοι Ναοί, θὰ ἐψωθεῖτε, θὰ ὑψωθεῖτε, θὰ ὑμνωθεῖτε.»

— «La Route», ὁ τροχός, ὁ βασανιστικὸς τροχός,

εἶναι ὁ τίτλος τοῦ φιλοσοφικοῦ μυθιστορήματος τοῦ Elie Faure. Ἄν καὶ κάποτε λίγο στοιχειώδικο, μολταῦτα ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον καθὼς παρουσιάζει, τὸ ἓνα ὅσο ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ δυσάρεστα τῶν ὁραίων παθῶν ποὺ φέρουν ἀποτελέσματα τόσο καταστροφικὰ ὅσο καὶ τὰ κακά. Ὁ ἀποφασισμένος ἀντιμιλιταριστὴς γίνεται ἓνας καλὸς λοχαγός· ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά μόνο τὸν ἄντρα τῆς, σπρωγμένη ἀπὸ τὴ θερμὴ τῆς ιδιοσυγκρασία, ἀποχτίζει ἐραστὴ· καὶ ἐνῶ ἡ μητέρα ὀνειρεύεται ν' ἀναθρέψει τὸ παιδί τῆς μετὰ τὴν φρίκη τῶν σκοτωμῶν, τὸ βλέπει νὰ ξεκοιλιάζεται μ' ἓνα σονγιά τὸν καταγνώστη του. Ὁ τροχὸς τῆς Μοίρας γροῖζει κι ὅλοι δοκιμάζουν τὸ μαρτύριό τους.»

— Ὁ Paul Fort ξεχωρίζει προπάντων στὸ νὰ γράφει περὶ ποιήματα καὶ ἔχει γίνει, μπορεῖ κανεῖς νὰ πεῖ, εἰδικότητα σ' αὐτά.

Τὸ νέο του βιβλίο, μετὰ τὸν κάπως παρὰξενον τίτλο «Barbè Bleu, Jeanne d' Arc et mes amours», εἶναι ἓνας μικρὸς τόμος ἀπὸ λεπτές, γελαστές, πρωτότυπες καὶ λίγο παρὰδοξες ἐρωτικὲς πρόδες, ὅπου φρίσκει κανεῖς ὅλη τὴ γρήγορη μεταβολὴ στὴ διάθεση, ὅλο τὸ αἰνιγματικὸ ἔφος, τὸ κάπως σκόρπιο, μὰ πάντοτε εὐχάριστο ποὺ ζορὲ χαρακτηρίζει.

— Ὁ Ροσσὶν ἄφησε πολλὰ ἀνέκδοτα κομμάτια ἀπὸ ἔργα ποὺ, ἂν δὲν μποροῦνε νὰ παιχτοῦνε στὸ θέατρο, θὰ μπορέσουνε χωρὶς ἄλλο νὰ δημοσιευτοῦνε μερικὰ. Ὅπως ὅποτε ὅμως τὸ ἔργο του θὰ πλουτιστεῖ μετὰ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν πόλεμο.

ΤΟΠΟΘΕΤΕΙΤΕ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΕΝΤΟΚΑ ΤΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΔΙΑΤΕΘΕΝΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΔΡ. 198,591,297

ΕΞΟΦΛΗΘΕΝΤΑ

» 96,310,800

ΕΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

92,280,497

Δίδουν τόκον 5 ο)ο τὰ ἑξάμηνα καὶ 4 1)2 ο)ο τὰ τρίμηνα.

Ὁ τόκος των εἶνε ἀπηλλαγμένος παντὸς φόρου καὶ παντὸς τέλους.

Εἶνε ἠγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Πληρώνονται ἀμέσως εἰς τὴν λήξιν των ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ προεξοφλοῦνται ὑπὸ τῆς ἰδίας.

Μεταβιβάζονται δι' ἀπλῆς παραδόσεως εἰς ἄλλον ὅπως τὰ χαρτονομίσματα, ἢ δι' ὀπισθογραφήσεως, ὅπως αἱ συναλλαγματικά.

Ἀποτελοῦν δηλαδὴ ρευστὸν χρήμα, πρόχειρον εἰς κάθε στιγμὴν, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι δίδουν καὶ τόκον μεγαλύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην κατάθεσιν.

Ἐκδίδονται εἰς ποσὰ 100, 500, 1,000, 10.000 καὶ 100.000 δραχμῶν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΟΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

ΤΡΑΠΕΖΑΙ ἢ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ.